

5 AMOR, SEXUALITAT, COMPROMÍS

Encara que de vegades es parli de la Confirmació com del “sagrament de la maduresa cristiana”, no convé per això confondre l’edat adulta de la fe amb l’edat adulta del creixement natural. (Catecisme de l’Església Catòlica, 1308)

.. Textos de la Sagrada Escripura:

· “¿No sabeu que els vostres cossos són membres del Crist?” 1C 6, 15

· “Doncs jo us dic que qualsevol qui mira una dona per desitjar-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor” Mt 5, 28

El secret de la felicitat és estimar i sentir-se estimat: una persona que sap estimar i que se sent estimada, és feliç; qui no sap estimar els altres és un desgraciat, li falta el més important i se sent sol.

Déu ens vol feliços, per això ens ha donat aquesta capacitat de conèixer i d'estimar que només tenim les persones (ni les pedres, ni les plantes, ni els animals poden conèixer i estimar com nosaltres), i la llibertat (perquè sense llibertat no es pot estimar).

- Recordo que en una altra xerrada vas dir que amor vol dir donar-se als altres...

Exacte. Per això, quan una persona estima, se sent unit als altres, sap disculpar, procura fer-los feliços i se sent feliç. En canvi, si ets egoïsta et sentiràs sol, trist...

És important unir la paraula amor a la de sacrifici: en la mesura que sóc capaç de sacrificar-me, de fatiguar-me, pels altres -pares, germans, amics, humanitat- , en aquesta mesura sóc capaç d'estimar.

- Això es pot aplicar també a l'amor que un home pot sentir per una dona?

Sí, però abans s'ha de passar per tres etapes: l'atracció física, l' enamorament i l'amor personal. Les explico breument.

L'atracció física es dona quan a partir d'un determinat moment ens sentim atrets per les persones de l'altre sexe. Per exemple, els nens d'un parvulari que juguen al futbol només veuen la pilota; a 4t d'ESO, en canvi estan més pendents de les noies...

Es pot parlar d'instint sexual , però potser sigui més correcte parlar de tendència, inclinació, atracció, perquè la persona humana, a diferència dels animals, a més d'instints tenim intel·ligència, voluntat, afectes... amb què els governem.

En aquesta primera etapa ens fixem en les qualitats físiques -si és alta, o rossa, prima, o amb ulls blaus-.

Cal saber que l'atracció física és bona perquè és volguda per Déu, però també cal tenir clar que l'amor NO és només ni principalment atracció física, qui confon amor amb atracció física dirà: el nostre amor s'ha acabat, *ja no m'agrada*, però en realitat aquestes persones mai s'han estimat de debò. Només l'amor veritable dura tota la vida i creix amb el temps.

L'enamorament és quan sentim una certa simpatia -sintonia- per algú, volem estar amb aquesta persona, conèixer-la millor; ja no ens atreuen només les seves qualitats físiques -ens sembla maca-, sinó que a més a més valorem el seu esperit de servei, la seva alegria, la seva comprensió... Notem una certa atracció espiritual o anímica... de vegades, la sola presència d'aquella noia ens altera, capta tota la nostra atenció, no podem pensar en cap altra cosa, només pensem en si li agradem o no...

L'amor no és només ni principalment un sentiment : els sentiments apareixen i desapareixen, neixen i moren, pugen i baixen..., només en una persona madura són

estables. la sensació d'estar enamorats és sempre passatgera, abans o després desapareix o es consolida transformant-se en una altra cosa.

L'enamorament ens porta a idealitzar la realitat, a ser poc objectius per precipitació i superficialitat, per exemple, si una noia enamorada hagués d'escriure les qualitats del noi que estima, li faltaria pissarra, però si hagués d'escriure en un foli els seus defectes no en trobaria cap..., mentre que les seves amigues sí que els veuen: en aquest sentit l'amor encega una mica, o molt...

Cal tenir clar que l'amor NO és només enamorament, abans o després s'experimenta el desengany de xocar amb la realitat: persones que deien que s'estimaven, que estaven bojament enamorades, al cap de poc temps diuen que no s'aguanten, que no se suporten...

- Aleshores quin és el secret de l'èxit en una relació amorosa?

Haver arribat a la tercera etapa: *l'amor personal*.

L'amor humà és un acte de la voluntat, això vol dir que és un acte lliure, és a dir, jo deixo de pertànyer-me i em lliuro a ella, em lligo a ella, li lliuro el meu present i el meu futur, el que sóc i el que pugui arribar a ésser... En definitiva, que no entenc la meva vida sense ella.

La voluntat sí que és més estable, i dóna origen a una nova realitat: el vincle matrimonial, el compromís personal que em porta a estimar la persona sencera - el que m'agrada i el que em fastigueja, les seves coses bones i també els seus defectes-. Un compromís que durarà tota la vida, perquè l'amor sempre pot créixer, com un pou sense fons del que sempre es pot treure més aigua. L'amor, per definició, és durador, per a sempre... Ningú acceptaria que l'altre li digués "t'estimo però només durant el cap de setmana"...

- I això també és vàlid per nosaltres, els joves?

Cal tenir en compte que en aquests anys és normal tenir amigues i voler acumular experiències -saber com són, com pensen- però cal saber canalitzar l'afectivitat, i no confondre mai l'amistat o l'enamorament o amb la sensualitat.

Dos adolescents encara no poden estimar-se com dues persones adultes, perquè no ho són, estan madurant, encara no saben el que és l'amor veritable; ni es coneixen bé l'un a l'altre.

- O sigui, que m'estàs dient immadur?...

Sí, ho sento, però això forma part de la teva condició d'adolescent, però tranquil, això no és una malaltia; és una etapa meravellosa i necessària de la vida. És una etapa de gran creixement: extern -ja no tens un cos de nen, encara que tampoc siguis un ancià- i intern -desperta l'afectivitat, descobreixes el món interior...-.

Comences a preguntar-te si els altres et valoren, si t'accepten, vols ser tu mateix..., per això et rebel·les contra els pares, perquè vols viure la teva vida, ser més independent: abans feies les coses perquè t'ho deien els pares, ara vols saber per què has de fer-les, i t'agrada formar la teva pròpia opinió i discutir...

Aquest desig d'autonomia o d'independència va acompanyat d'una certa inseguretat - per falta d'experiència de la vida-, per això em comparo amb els altres, vull saber si els passa el mateix que a mi, i vull -necessito- recolzar-me en els meus iguals, companys -la colla, la banda-.

- També és el moment en el que desperta l'instint sexual...

Efectivament. És molt important respectar aquesta realitat i donar temps al temps, tenir paciència i no tenir presses, com una planta que necessita temps per a créixer,

si estires d'ella, l'arrenques i la mates, o una fruita que necessita temps per a madurar, si l'arrenques abans estarà verda i àcida.

- O sigui, que he d'anar per la vida amb una "L" de pràctiques...

Molt ocurrent. Durant aquest període aniràs acumulant experiències que ens faran madurar, canviar, ens enriquiran... però amb prudència.

Pretendre lliurar-se a algú en cos i ànima a aquesta edat, és un error que resulta molt dolorós, encara que ho fem moguts per sentiments nobles i aparentment nets.

Durant l'adolescència la idea que es té de l'amor encara és poc real: influeix massa la imaginació, la tendència a fixar-se només o principalment en el físic, s'oblida que l'amor necessita del sacrifici i es confon entre amor i sensualitat o egoisme.

L'atracció física no requereix cap esforç, només deixar-se portar com per un plànol inclinat; mentre que l'amor cal conquerir-lo, construir-lo, dia a dia, a força de petits o grans sacrificis.

- Aleshores m'aconselles que no surti amb cap noia fins que acabi la carrera...

Jo no he dit això. Sortir amb noies no és dolent: l'inconvenient seria tancar-se en una relació egoista i oblidar-se dels pares, germans, o dels altres amics o amigues. Una relació on regni només la sensualitat, veient l'altre com un objecte o una ocasió de plaer, perdre el temps i no complir amb les teves obligacions: hores i hores perdudes amb la imaginació flotant, fomentant la vanitat, oblidant l'estudi i els deures familiars.

- Doncs què he de fer per arribar a la maduresa sense fer-m'hi mal?

Doncs no gaire més del que ja segurament deus fer: molt d'esport, estudiar amb intensitat, fer coses pels altres -com ara activitats de voluntariat-, resar...

Com que la nostra vida és "biogràfica" -tot el que fem forma part del nostre passat-, cal recordar que les experiències negatives poden ser traumàtiques i deixar un senyal inesborrable en la nostra vida. Aleshores es pot arribar a pensar que el veritable amor -fidel, durador, desinteressat- no existeix. Seria trist acabar com persones que no creuen en l'amor.

Sense estimar -pensant que estimem- podem fer molt mal als altres -pensa que les noies pateixen més, la seva ferida és més profunda-. És com qui es pren la velocitat com un joc... acabarà per matar els altres, o matar-se, per pura inconsciència, sense cap mala intenció...

La millor preparació per l'amor a una noia és que aprenguis a estimar els altres: què faig cada dia pels meus pares? com tracto els meus amics? m'interesso de debò per les coses dels altres? què he fet fins a ara pels altres?

Si educo i entreno i exercito el meu amor usant-lo amb Déu, els meus pares, amics, etc., estic preparant-me per a estimar a una dona.

- Però si una persona només busca sexe...

Doncs acabarà frustrat, se sentirà defraudat perquè intentarà saciar la seva set amb aigua salada... Només en traurà més set.

- Encara que només sigui per un temps... Ja tindrà temps de "assentar el cap"

... És una injustícia molt greu jugar amb els sentiments dels altres; i, de vegades, el mal que es causa és irreparable. La capacitat d'estimar es pot perdre si omplim el cor de sensualitat.

- Però per conèixer bé una noia cal tenir relacions amb ella...

Tu estimes moltes persones -pares, germans, amics- i no tens relacions sexuals amb elles... Si deixes que el sexe polaritzi la relació amb una noia, aleshores t'impedirà estimar-la de debò.

- Però d'alguna manera li he de demostrar que l'estimo...

... Si l'estimes, t'has de preguntar: per a què? Per a usar-la, per gaudir-ne?

Si vols demostrar-li l'amor, fes-ho respectant-la, no usant-la. L'amor veritable no té res que veure amb el xantatge sentimental.

Egoisme més egoisme no és igual a amor sinó a un gran egoisme compartit... Encara que els dos "vulgueu" us esteu aprofitant l'un de l'altre: sexe a canvi d'afecte. I quan un dels dos es cansi o vegi que aquesta relació ja no li compensa deixarà l'altre: això no és amor, dues persones poden estar juntes però no unides (el sexe pervertit impedeix la comunicació), i no troben la felicitat que buscaven.

- L'ambient en el què vivim no ens ajuda gaire a plantejar les coses tal com ens has dit en aquesta xerrada...

Efectivament, cal que estiguis convençut que val la pena dur una vida neta, perquè sovint et tocarà de nedar contra-corrent.

En primer lloc cal que tinguis clar la diferència entre sentir i consentir, entre veure i mirar; els somnis escapen al nostre control, però sí que pots evitar que t'influeixi negativament el que veus o escoltes.

Això ho aconseguiràs si evites les ocasions de perill: l'alcohol, les discoteques, determinats programes de televisió o pàgines d'internet...

Si no saps divertir-te sense ofendre a Déu, tens un problema greu. Hi ha milions de coses que pots fer: esports, escoltar música, llegir, excursions, visitar museus, ajudar a gent necessitada, col·laborar amb projectes solidaris i de voluntariat, aprendre idiomes, tocar algun instrument musical, fer arranjaments...

També convé RESAR, acudir a la Mare de Déu: no hi ha temptació que resisteixi tres Recordeu-vos; les tres Avemaries de la nit demanant per la puresa...

També t'ajudarà treballar molt, estar molt ocupats. Tenint el cap posat en allò que fas... Pensa que la imaginació és la "boja de la casa".

Si surts amb una noia, digues-li que tingui preparada una bona bufetada... Per si de cas.

. "El que es necessita per a aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat" (Solc, n. 795)